

vil have stor Betydning for den lille Bys Fremtid, om Spørgsmaalet kunde blive løst tilfredsstillende.

Ogsaa Kirkegaardsforholdene paa Harboøre er omtalt. Det er aldeles nødvendigt, at Kirkegaarden bliver udvidet paa Grund af de mange Lig, der driver i Land som Følge af Krigen. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Kultusminister, om det ikke lod sig gøre samtidig at bygge et Ligkapel derovre. Jeg synes, det er ganske uanstændigt og meget ubehageligt for den Befolkning derovre at skulle opbevare disse Lig rundt omkring i Hjemmene, indtil Ligsynet kan blive foretaget, og Ligene kan blive jordet. Jeg har i min Ungdom været Lærer ude ved det yderste Vesterhav og ved fra den Tid, at Folk, der har Strandlig, har den Pligt at sørge for deres Begravelse og altsaa opbevare disse Lig, indtil Begravelsen kan foregaa, men der kan under de nuværende Forhold, da der er saa mange Lig, undertiden gaa flere Dage, før Begravelsen kan foregaa, fordi man ikke kan faa synet dem tidligere.

Det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) omtalte forleden, at den største Ulykke for vort Land for Øjeblikket er den kolossale Arbejdsløshed. Jeg kan i nogen Maade underskrive denne Udtalelse, det er en frygtelig Ulykke for et Folk, naar Arbejdsløsheden griber om sig. Det maa derfor være en af de største social-politiske Opgaver at lede de ledige Hænder derhen, hvor Arbejdet er, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det vist er en lille Smule forfejlet, naar det fra enkelte Sider er sagt, at Ulykken for vore Nabolande var, at de havde Arbejde, men for lidt Mad, medens Ulykken her i Landet var, at vi havde nok Mad, men for lidt Arbejde. Naar jeg ser paa denne lange Række af Ønsker, som er fremkommet her under Forhandlingerne, om alt, hvad der skulde sættes i Gang, maa jeg sige, at jeg bestyrkes i den Tro, at vi virkelig har Arbejde nok. Har vi Mad nok, har vi sikkert ogsaa Arbejde nok.

Men man kan jo ikke flytte rundt med Arbejdet; de store Opgaver, der ligger for paa Vestkysten, kan vi ikke flytte over til København eller omvendt. Vi maa da se at mage det saadan, at de Hænder, der er ledige, kan faa taget fat, og det maa være Samfundets Opgave at faa Tingene tilrettelagt saaledes, at der bliver Arbejde. Det er langt sundere og bedre samfundsmæssigt set at byde Mennesker Arbejde, hvorved de kan fortjene til deres Ophold, end at give Statsalmisse, og vi kan ikke blive ved med at give de store Understøttelser, uden at

der ydes noget som helst Arbejde, samtidig med, at der ligger store Arbejder og venter; vi kan ikke blive ved at beskattede den Del af vort Samfund, som arbejder, og dens Arbejdsfortjeneste, for at der kan blive tilstrækkeligt til de mange Tusind at leve af, som ikke faar Lejlighed til at deltage i Samfundets Arbejde.

Det er en social Opgave, som ligger for os, ja, jeg anser det for at være en af de største Opgaver, der ligger for, og jeg er overbevist om, at mine Partifæller har Opmærksomheden henvendt paa den sociale Pligt at hjælpe til, at der kan blive skaffet Arbejde til saa mange Mennesker som muligt. Jeg ved godt, at det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) har frakendt os al social Interesse, men det forfærder mig ikke, thi jeg har nu den Opfattelse, at det ærede Medlem ikke altid er saa grundig i sine Betragtninger, som han er overlegen i sine Udtalelser. Det er i alt Fald for mig en vovet Tale at skille Menneskeheden efter de Linier, hvor efter det ærede Medlem skilte dem, at sige: Her staaar Socialdemokraterne paa den ene Side og de andre Partier paa den anden; de sidste repræsenterer Overklassen; de første repræsenterer altsaa Underklassen. Jeg har ogsaa givet mig af med at færdes mellem de Mennesker, der er mindre heldigt stillede i Samfundet; jeg tror, at de Mennesker har en ret klar Evne til at bedømme netop de Menneskers Livsvilkaar, som kommer til dem og taler de store Ord, og sammenligne Livsvilkaarene med Ordene. Derfor skal man altid være forsigtig, thi, som det ærede Medlem fra Kolding sagde, hvis det skulde ske, hvad det 17de Medlem for Hovedstaden slog paa, at de Folk, som lever paa Skyggesiden, skulde til at bedømme, hvem der hørte til Overklassen, og hvem der hørte til Underklassen, kom det ærede 17de Medlem for Hovedstaden ganske sikkert i Overklassen, det kan det ærede Medlem være ganske rolig for. De Folk kan udmærket godt se, at disse Partiførere, som taler de store Ord, lever slet ikke paa Skyggesiden, de er absolut ikke nede paa det Niveau, som kan kaldes Underklassens. Saa meget har jeg i alt Fald i de mange Aar, jeg har arbejdet mellem de socialt forkomne, erfaret; derfor skal man ikke uden videre stille den Slags Grænser op, for der er Overklasser i alle Partier, og der er Underklasser og daarligt stillede i alle Partier.

Jeg skal slutte med at gøre en Bemærkning om et Skolespørgsmaal. Her kan jeg fatte mig kort, fordi det væsentlige af,